

« חפש »

באתר | Google

הפוך לעמוד הבית | המייל האדום

nrg מעריב

19:16 יום ב', ט"ו באדר ב' תשע"ד, 17/03/2014

« מזג אוויר » « פרסמו אצלנו » « מעריב במתנה »

ראשי | חדשות | ספורט | עסקים | תרבות | רכילות | דיגיטל | דעות | סגנון | יהדות | מקומי | אוכל | הרוסקופ

הצג את כל הערוצים | אופנה | תיירות | מגזין | וידאו

בראש החדשות < | היעלמות המטוס המלזי | חצי האי קרים | פרויקט מיוחד: ערביי ישראל 2014

ראשי « סגנון » אופנה ועיצוב « עיצוב ואדריכלות

אורות רחוקים: גרימנסה אמורוס כאן

30 שנה מאז עזבה את מולדתה פרו, גרימנסה אמורוס עשתה לה שם כאמנית בינלאומית מצליחה. עכשיו הגיעו פסלי האור שלה גם לתל-אביב, ועברי לידר הפיח בהם חיים

ליאת לוי | 17/4/2013 12:40

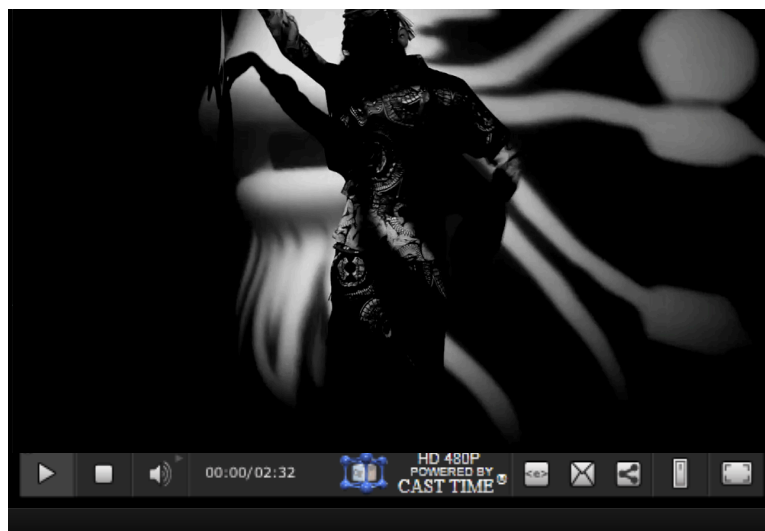
g+ < 0 | Recommend < 15

תגיות: גרימנסה אמורוס, אורות בין האיים

עבודות התאורה של האמנית גרימנסה אמורוס כבר ראו עולם. הן הוצגו בזירות שונות, החל מהנחשבות ביותר בעולם האמנות, כמו הביאנלה בונציה, דרך חללים אופנתיים כמו חנותו של המעצב היפני איסי מיאקי בשכונת טרייבקה שבניו יורק, ועד אתרים עירוניים כמו הטיימס סקוור. ועכשיו הן כאן. בימים אלה מוצגת בגלריה ליטבק בתל-אביב תערוכה מיצירותיה, "אורות בין האיים". על רצפת הגלריה פזורות מעין בועות, מחליפות את צבע האור, גורמות להרגיש כאילו החלל סביבן משתנה. על החלון בנויה קונסטלציה אור, המתכתבת עם הבועות שעל הרצפה, ובחלל נפרד מוקרנת עבודת וידיאו שאת הסאונד שלה הלחין עברי לידר. "הוא מלחין מדהים ופרפורמר מדהים", אומרת אמורוס.

וחתיך.

"אוי אלוהים. חתיך על. דיברנו הרבה מניו יורק, וכשנפגשנו פה היה בינינו חיבור ממש מדהים. הוא עשה עבודה נפלאה עם המוזיקה, וממש הצליח להביא לחיים את האימג'ים".

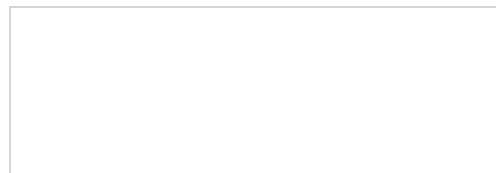
להתחיל מכלום

כמו סיפורי ההצלחה הקלאסיים, במקרה של אמורוס, היא הגיעה לנו יורק כשהייתה בת 20, בשנת 1984, עם שני תיקים תחת זרועותיה. אמורוס: "אני זוכרת כשהייתי בת 14, הסתובבתי ברחובות פרו ואמרתי לעצמי, כדאי שאני אשנן טוב-טוב איך נראים הרחובות האלו, כי אני לא יודעת עוד כמה זמן אני אשאר פה. תמיד ידעתי שאני אגור בחו"ל".

למה, בעצם?

"זה היה לי ברור, לא יודעת להגיד למה. אולי רציתי להתחיל במקום שאף אחד לא הכיר אותי או את המשפחה שלי. להתחיל מכלום. אם זה קשה? כן. ברור שזה קשה".

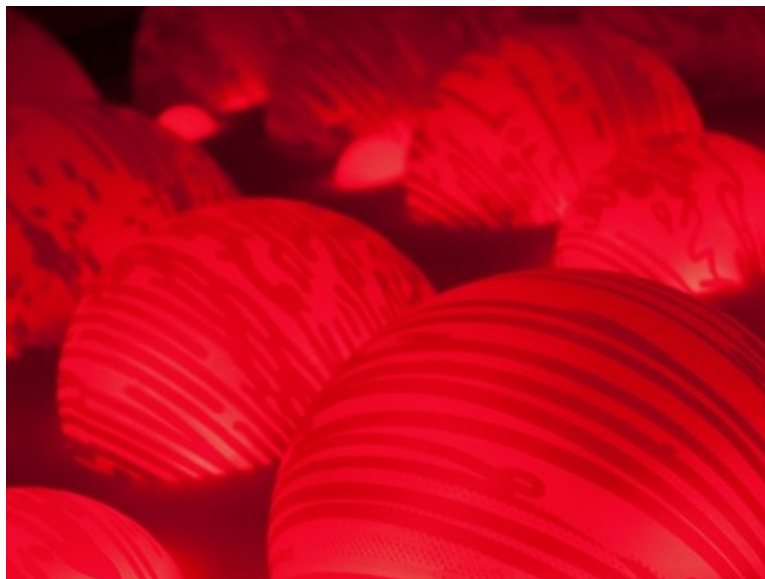
הדבר הראשון שעשתה בעיר הגדולה היה להשיג מלגה ולהירשם ללימודים בבית הספר לאמנות Students League The Art, שבו בחרה ללמוד דווקא ציור. את הציור האחרון שלה היא ציירה ב-1993 בצבעים לבן, שחור ואדום. "עזבתי את הציור כי ידעתי לעשות את זה טוב מדי", היא אומרת. "זה לא אתגר אותי יותר. ידעתי את הטכניקה, ידעתי מה אני צריכה לעשות ואיך לעשות את זה כדי להיות טובה, וזה הפסיק לרגש אותי. אמרתי לעצמי שאם אני רוצה להיות אמנית, אני רוצה לחשוף את עצמי יותר, להיות יותר חופשייה במה שאני עושה".

מאז היא הורידה את המברשת ועברה לאמנות הפיסול. תחילה בטכניקת נייר, שאותה נטשה לחלוטין אחרי עיסוק אינטנסיבי, כמו את הציור, וב-2004 התחילה לעסוק באורות.

אז גם את האורות יום אחד תנטישי?

"אני לא חושבת, כי האור עדיין מאוד מסקרן אותי. יש המון דרכים לתקשר דרך אור".

גופי תאורה של אמורוס בתערוכה "אורות בין האיים" צילום: ז'אן כהן

את העיסוק בפיסול התחילה לפני 25 שנה כשעברה לסטודיו בטרייבקה, שבשנות ה-90 הייתה אחת מהשכונות היותר מפוקפקות בעיר. היום, כשכונה מתוירת ועתירת סלבס, העוברים והשבים לא יכולים להתעלם מהאורות המבצצים מהבניין שבו היא מתגוררת ועובדת.

מהתקופה שהתחלת לגור שם ועד היום השכונה השתנתה מאוד, לא?

"מאוד. הרבה אנשים נשארים בעבר, ואני מאמינה שאת חייבת להתקדם עם שינוי, כי לכל רגע יש סיבה ותוצאה. אני זוכרת את הימים שבהם הייתי יוצאת מהבניין כששמיאל, בתי, הייתה תינוקת, וצריכה להזיז את המזרקים מהדרך כדי לעבור. היום את יוצאת מהבית ורואה את טום קרוז", היא מספרת באגביות, כאילו התעלמות ממפגשים עם כוכבי-על היא חלק מהקריטריונים להוכחה שאת ניו יורק רית אמיתית. אולי גם בת שהיא אספנית אמנות?

הבת שלך, שמיאל, בת 16. איך היא כבר אספנית אמנות?

"תתפלאי לשמוע, אבל היא התחילה בגיל 4. אני זוכרת את יצירת האמנות הראשונה שהיא קנתה. זה היה בפתיחה בברוקלין, והאוצר בא אלי ושאל, 'במקרה זאת הבת שלך?', וכשאמרתי כן, הוא סיפר שהיא בדיוק קנתה עבודה. הייתי בשוק, ואני חייבת להודות שגם נלחצתי קצת בהתחלה, אבל תודה לאל שזה היה רישום קטן ולא ציור שמן. היא חסכה כסף מפייט השיניים".

בשם שמיאל נתקלה אמורוס בספרייה של חבר, "הוא התאים לקונטרסט שאני מאמינה בו בחיים. הרי כשאומרים לך 'שמיאל' את לא יודעת אם זה בן או בת. אני אוהבת את החלק הזה בשם".

זה מתוך תפיסה פמיניסטית?

"יש לי הערצה גדולה לנשים, לכוח שלהן. אם זה עושה אותי פמיניסטית אז כן, אני פמיניסטית. נשים הן מדהימות, הן מולטי-טאסקינג. הן גורפות אוסקרים, הן אמהות. זה חשוב לאישה לדעת שהיא לא צריכה להקריב שום דבר כדי להיות או להפוך למישהי".

גם אם משפטים כאלה יכולים להישמע לרגע כתקליט שרוט ולהתסיס מיד את רפלקסי הצניעות שלנו, נסו רגע להדחיק אותם. במבטא דרום אמריקאי, חם ונלהב, הניו אייג' הופך יותר נוח.

יש המון דרכים לתקשר עם אור. אמורוס בפתיחת התערוכה בתל אביב צילום: ז'אן כהן

מה לילדה פרואנית ולקיבוץ?

"את לא יכולה לרצות את כל האנשים. אם את פועלת מתוך הרצון לספק את כולם, את מאבדת את עצמך. כולנו אחרים. אנשים מסוימים יאהבו את העבודה שלך, ואחרים ישנאו אותה, וזה בסדר".

קשה להרגיש בסדר, איך את עושה את זה?

"על ידי כך שאני נותנת לדברים הרעים לעבור. את מבינה שזו לא את, זה האדם שמולך. למשל, אם משהו לא עובד בעבודה שלי, ואני מבינה שאני רגע לפני התקף פאניקה, אני נושמת והולכת לחדר השני. אף פעם לא תשמעי אותי צועקת. זה לא הקטע שלי".

צעקה היא לא משחררת לפעמים?

"צעקה משכפלת את החוויה הרעה, כי מישהו כבר עשה טעות, והוא בטח יודע את זה, אז מה זה יעזור אם אני אצעק עליו? להגיד לו שהוא עשה טעות? אין בזה טעם. כשהחלטתי להיות אמנית לא עשיתי את זה בשביל תהילה או כסף, כי אז לכי תעבדי בבורסה ותהיי מיליונרית תוך שנתיים. להיות אמן זה מסע. זה לא קל. אני לא יכולה לספור את מכתבי הדחייה שקיבלתי במהלך השנים, ותמיד אנשים מתפלאים איך המשכתי, ואני אומרת כן, המשכתי, כי אם אני אפרוש, מה אני אעשה? זה הדבר היחיד שאני יודעת לעשות. אז אני צריכה לדבוק בזה. אני לא חושבת שאתה יכול להיות אמן, אם אתה רוצה להיות קודם כל מצליח".

נראה לי שהקטע הקשה הוא באמת הדחייה.

"כן. קשה להתמודד עם זה, אבל אני אספר לך איך אני התמודדתי עם זה. הייתי אומרת לעצמי, 'גרימנסה, עשרה אנשים לא אהבו את העבודה הזאת ודחו אותך, אבל כמה אנשים יש בעולם? אלה רק עשרה אנשים, והם לא יחליטו על העתיד שלך'. אני בנאדם שחושב על כן ועכשיו. אם אני איתך עכשיו, אז אני לא חושבת על המשך הלו"ז שלי, או

מה אני עוד צריכה להספיק, אלא אני משתדלת לחיות את הכאן ועכשיו, גם אתם בישראל, תמיד צריכים לחשוב על העתיד כי יש פה משהו לא בטוח".

באמת, לא פחדת לבוא לפה?

"זה חלום ילדות שלי לבוא לישראל. כשהייתי נערה רציתי לבוא לעבוד בקיבוץ, ואבא שלי לא נתן לי. מתתי לעבוד בקיבוץ".

מה לילדה פרואנית ולקיבוץ?

"תמיד הייתי חלק מהקהילה היהודית בפרו אבל בגלל שאמא שלי לא יהודייה, אני לא נחשבת יהודייה. הסיפור הזה חוזר על עצמו עכשיו עם הבת שלי. בעלי יהודי ואני לא, אז שמיאל לא נחשבת יהודייה על פי היהדות".

ולמה בעצם הגעת עכשיו?

"אני מאמינה שבשבילי, דברים קורים רק כשאני מוכנה אליהם. כנראה רק עכשיו הייתי מוכנה להגיע לכאן. אני חושבת שכנראה לא הייתי מוכנה לבוא לפני כן".

רישום מואר של אמורוס על קירות גלריה ליטבק צילום: ז'אן כהן

צילום ועיצוב שיער: ז'אן כהן. **סגנון:** ראובן כהן

היכנסו לעמוד הפייסבוק החדש של מעריב

בואו להמשיך לדבר על זה בפורום אופנה- **תפוז אנשים**

g+ 0

Recommend

15 people recommend this.

רוצה לקבל את כל המבזקים של **זחממריב לסלולרי שלך? לחץ כאן**

שתף

שלח לחבר

כתוב לעורך

הגיבו

הוסף תגובה